

"Som la catalanitat dins l'estat italià"

Carles Sechi (l'Alguer, 1946), fou escollit no fa gaire batlle de l'Alguer. Catalanista i d'esquerres, la seva elecció ha causat sorpresa a tots els Països Catalans. Darrere la figura del batlle hi ha una llarga trajectòria de lluita pels drets socials i nacionals dels algueresos. La seva elecció pot ajudar molta gent a descobrir i comprendre la perifèria més oblidada.

Té 48 anys. Casat amb Maria Peana, amb la qual ha tingut tres fills: Margaritha, Nicoletta i Francesc. Va néixer, viu i treballa a l'Alguer, municipi del qual és el síndic (batlle) des del mes de juny. Va arribar a l'ajuntament encapçalant una coalició progressista integrada per Alguer Viva, PDS i Refundació Comunista. Coalició que va derrotar la televisiva i orwelliana Forza Italia, falcada pels feixistes del MSI. Ara té davant seu un repte: millorar les condicions de vida dels seus conciudadans i, de forma especial, recuperar la malmenada catalanitat de l'Alguer. No és un polític en el sentit estricte de la paraula. És un home de la terra forjat en el combat cívic de la defensa de la identitat i de la llengua, en les lluites mediambientals i en els drets socials, on ha participat al moviment Sardenya i Llibertat o com a president de l'Obra Cultural de l'Alguer. La invitació que li ha fet la Universitat Catalana d'Estiu —és membre del patronat— li ha donat l'oportunitat d'explicar-se i de denunciar, com fa en aquesta entrevista, els oblits i també les irregularitats que ha viscut la seva ciutat d'uns Països Catalans indiferents o, a vegades, paternalistes.

—*La seva elecció com a síndic de l'Alguer significa que la catalanitat d'aquest territori es troba en fase de recuperació?*

—Sí. L'aspecte de la catalanitat ha estat un factor clar de la meua elecció perquè la meua militància es caracteritza des de fa molt de temps per la defensa dels valors de la identitat algueresa. Però hi ha hagut també un altre factor important en la meua elecció, la defensa del territori.

—*Com s'ha passat de la reivindicació cultural a la institucionalització política?*

—Dins l'àmbit progressista hi havia necessitat —sobretot després de la reforma electoral— de trobar un espai comú. Històricament, l'esquerra sempre havia estat dividida, amb l'excepció del període 1984-85, quan hi va haver un batlle del partit comunista i jo vaig ser regidor de Cultura i Esports. Però va durar molt poc. Aquesta vegada hem entès que per guanyar les eleccions havíem de constituir necessàriament una agregació, el més àmplia possible. No ha estat fàcil, però al final es va decidir que la persona que millor

podria representar aquesta agregació era la que tenia la militància més llarga de la ciutat, la que feia més que es dedicava a la política d'oposició a l'ajuntament. Es van decidir per mi perquè es trobés l'algueresitat dins l'agregació progressista. També s'hi van sumar les agregacions ecologistes, que són molt fortes. El punt de l'honestedat i la necessitat de moralitzar la ciutat també han ajudat a guanyar les eleccions. Ara, no estàvem segurs de guanyar, de tenir la sort que hem tingut.

—*Quin és el principal objectiu de la seva política com a síndic?*

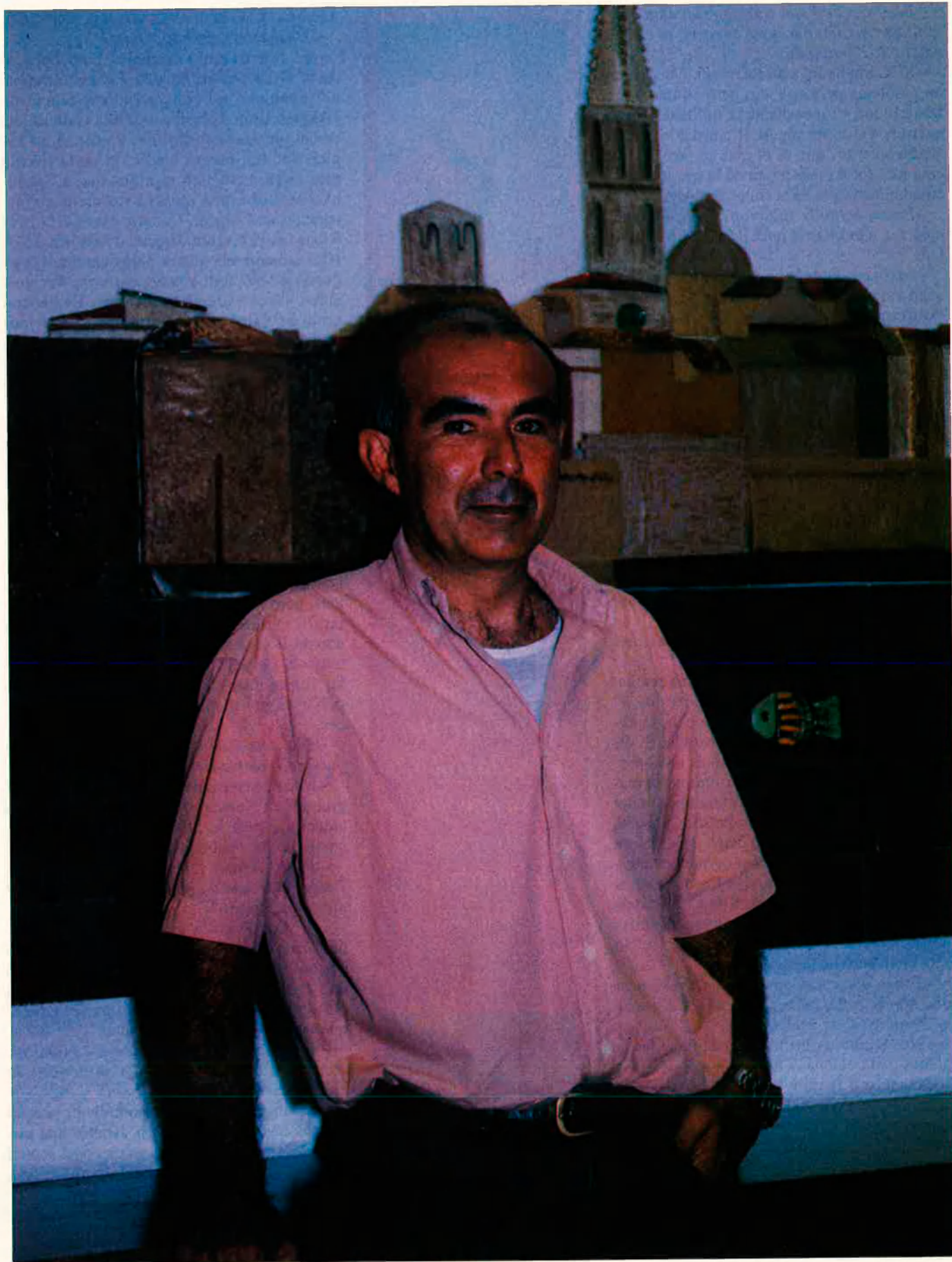
—Sobretot tenim la necessitat d'una recuperació de la imatge de la ciutat, que aquests últims anys ha sofert una forta degradació per pressions especulatives. Hem de partir d'una nova gestió del territori i fer una revisió del que són els instruments urbanístics. Tenim també necessitat de donar una gran resposta a les problemàtiques socials. L'Alguer viu i sofreix en aquest moment una forta degradació social. Tenim un 20% de la població activa parada, hi ha una gran presència de toxicodependències, hi ha molts problemes. Per això la nostra gran atenció s'adreçarà a aquests dos aspectes.

—*Vostè considera el nacionalisme com un instrument que ha d'implicar també la transformació de les condicions de vida dels ciutadans?*

—Segur. Absolutament. És un element imprescindible. Perdent la nostra identitat hem obert les portes a la degradació social.

—*Tot i presentar-se amb un programa de clara reivindicació catalanista, algunes entitats d'aquest àmbit, com Òmnium Cultural de l'Alguer, no li han donat suport.*

—A l'Alguer es van aclarir moltes coses. No crec que hi hagués gent contra mi. És cert que algú no em va donar suport, però l'electorat es va dividir en dos: els qui tenien clara la idea d'un projecte per a la ciutat i per als algueresos i els qui abonaven el projecte de la dreta, de Forza Italia i dels feixistes, un projecte d'explotació del territori i d'especulació. Naturalment, en tot això, l'algueresitat ha jugat en favor meu. El moviment cultural catalanista estava al meu costat, tot i que algú, per raons personals, no hagi donat suport a la meua candidatura.

—*És el cas de Rafel Caria, d'Òmnium Cultural de l'Alguer, que donà suport a la candidatura de Forza Italia.*

—Sí. Caria ha fet aquesta opció. No sé si és un problema personal seu, però en tot cas ja fa molt que va abandonar la militància d'esquerres. Va donar suport al consistori democràtic anterior, que és el que va provocar la crisi més forta i més negra de la gestió politico-administrativa de la ciutat de l'Alguer.

—*Pensa establir relacions institucionals amb les administracions dels Països Catalans?*

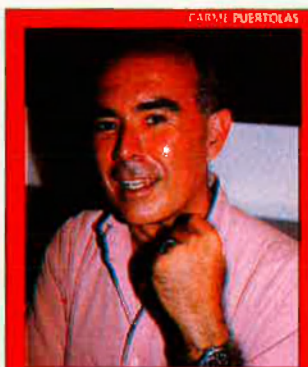
—Això, nosaltres ja ho vam fer anys enrere, quan vaig ser a l'ajuntament, amb l'experiència d'esquerra del 84-85. Havíem fet contactes amb totes les institucions catalanes i amb molts municipis. Ara tenim una bona relació entre institucions culturals alguereses i institucions polítiques catalanes. Però amb això no n'hi ha pas prou. Ara més que mai, com a Ajuntament de l'Alguer, tenim l'oportunitat de fer un paper dins la política cultural dels Països Catalans. Reivindiquem per a l'Alguer que li sigui reconeguda la realitat algueresa, volem igualtat i dignitat i treballarem perquè l'Alguer prengui part en totes les activitats dels Països Catalans on sigui necessari que hi siguem. No acceptarem un paper folklòric, farem que tothom es recordi que l'Alguer existeix.

—*Què poden aportar les institucions dels Països Catalans a l'Alguer?*

—L'Alguer ha de ser vista com una realitat singular. Som la presència catalana dins el tercer estat de la Comunitat Europea, representem la catalanitat dins l'estat italià. Si els catalans d'aquí entenen que això és una oportunitat, podem contribuir a fer present la realitat catalana dins Europa. És una oportunitat recíproca per a l'Alguer i els Països Catalans. Es poden dur a terme projectes concrets de col·laboració, a partir dels programes "interreg" que avui existeixen a la Comunitat; es pot establir un moviment turístic a nivell dels Països Catalans. Es poden millorar les línies de comunicació, avui inexistents, etc... No serà fàcil, però ho hem de fer.

—*Pensa obrir una oficina de l'Ajuntament de l'Alguer a Barcelona, com ha fet el batlle de Perpinyà Joan-Pau Alduy?*

—No. D'entrada ho trobaria limitat, fer-la només a Barcelona, i no fer-la a Palma o a València, o a Perpinyà mateix. L'Alguer és l'extrema perifèria dels Països Catalans. Catalunya Nord es perifèria, però amb una continuïtat territorial, i el cas de Perpinyà no és comparable al de l'Alguer. El que sí que volem és estar plenament presents en aquelles iniciatives que es porten endavant des dels Països Catalans. En totes les oportunitats que tindrem de garantir una presència al-

“Trobo inoportú que una associació de Catalunya com és Òmnium Cultural no sols no hagi tingut mai cap relació amb l'Obra Cultural de l'Alguer, sinó que, a més, hagi intentat d'obrir una seu a l'Alguer. Ho trobo ofensiu per als algueresos... És una operació de colonialisme cultural.”

gueresa, hi serem amb la màxima convicció.

—*L'Alguer s'ha sentit oblidat?*

—Sí. N'hi ha molts exemples. La publicació de la *Gran Geografia dels Països Catalans* per exemple, no considera l'existència de l'Alguer. Com a president d'Obra Cultural, he enviat una carta al director. Potser, si ho hagués fet ara, com a síndic, la carta tindria més força. Però això significa que a Catalunya no hi ha una atenció suficient als assumptes de l'Alguer. Un altre exemple. Òscar Ribas, en el discurs d'ingrés d'Andorra a l'ONU, esmenta els quatre punts cardinals, i es queda a Maó com a punta extrema. Per nosaltres, l'àrea extrema és l'Alguer. En general no hi ha gaire relació entre les associacions de l'Alguer i les dels Països Catalans. No hi ha un bon diàleg, per exemple, entre l'Obra Cultural de l'Alguer i Acció Cultural del País Valencià o Òmnium Cultural de Catalunya. Trobo inoportú que una associació de Catalunya com és Òmnium no solament no hagi tingut mai cap relació amb Obra Cultural de l'Alguer, sinó que, a més, hagi intentat d'obrir una seu a l'Alguer. Ho trobo ofensiu per als algueresos i per a les associacions alguereses. Potser sonarà fort, però això és vist a l'Alguer com una operació de colonialisme cultural. L'Alguer és una realitat amb molts problemes, però mereix un tracte d'igualtat i dignitat. Si creiem en l'Alguer, hem d'ajudar-lo donant-li els instruments perquè pugui caminar sola i no agafant-la de la mà i conduint-la. Tenim intel·ligència i capacitat per a caminar entre dificultats, amb les nostres forces.

—*Des dels Països Catalans s'ha pecat de paternalisme respecte a l'Alguer?*

—Massa paternalisme. Aquest ha estat el gran error. No sempre hi ha hagut una bona atenció, i quan hi ha hagut aquesta atenció, sovint ha estat massa paternalista.

—*Però, vejam, l'Alguer forma part dels Països Catalans o és un especificitat cultural dins la nació sarda?*

—Si som honestos intel·lectualment, i raonem amb serietat sobre aquest tema, estarem d'acord que l'Alguer culturalment forma part dels Països Catalans i que políticament forma part de la nació sarda. Aquest és un aspecte que enriqueix els Països Catalans.

—*Com a dirigent de Sardenya i Llibertat, considera que l'Alguer encaixa bé dins la reivindicació nacionalista sarda?*

—És un problema molt complicat, perquè el nacionalisme sard fa crisi. Només una minoria l'impulsa, perquè els sards no se senten nació. Però tot i ser minoritari, no és pas mort.

—*El ciutadà de l'Alguer que no parla català, parla sard o italià?*

—Principalment parla italià. És conseqüèn-

cia, bàsicament, de la monocultura turística d'aquests darrers vint anys. La gent abans s'integrava, sobretot els sardoparlants, però també els italo parlants. El boom turístic, els mitjans de comunicació, l'escolarització, tot en italià, han fet que l'italià sigui sempre la llengua de comunicació. Però, malgrat aquest aspecte negatiu i problemàtic, moltes persones que no són catalanoparlants es reconeixen dins la comunitat algueresa i se senten alguereses i viuen orgullosament aquesta pertinença a una comunitat històrica.

—*És viable pensar en una plena normalització del català a l'Alguer?*

—No l'hem d'excloure, perquè no hem d'excloure res. Des de fa dos anys tenim una comissió per la normalització de l'alguerès, amb la col·laboració de l'Institut d'Estudis Catalans. Costarà molt, però amb la voluntat de la nova administració serà més fàcil. Podem posar en marxa un projecte de recuperació de la llengua a l'Alguer a través d'un procés d'introducció de la llengua a l'escola. El que ha faltat sempre a l'Alguer és un referent normatiu. Avui Sardenya té aquesta possibilitat, gràcies a una llei aprovada pel govern autonòmic l'any passat que reconeix l'existència de llengües regionals, i l'hem d'explotar.

—*Com tracta l'estat italià el cas de l'Alguer?*

—Històricament l'Alguer ha estat vist com una realitat minoritària que té dret a un reconeixement. Això està sobre el paper de la carta constitucional, però de fet no s'ha fet mai res. Itàlia no ha impedit res ni ha creat problemes, només hi ha estat indiferent.

—*L'arribada de Berlusconi al Govern italià és perjudicial per a l'Alguer?*

—Si abans teníem alguna esperança de treure alguna cosa del Govern, ara ja no en tenim cap. La famosa Llei 612 en favor de les minories a Itàlia segurament ja no serà aprovada. Afortunadament tenim l'avantatge de la llei regional i un govern autònom progressista a Sardenya. Aquí sí podem tenir esperances.

—*Com va aconseguir que partits estatalsistes com el PDS i Refundació Comunista donessin suport a un nacionalista?*

—L'ex-PCI no ha vist mai la cosa catalanista com a prioritària, però ara ha canviat la situació. Ara hi ha més atenció a les minories, a les diversitats. A nivell regional ha estat el

—**Com es defineix políticament?**

—**Em sento un autèntic demòcrata d'esquerrres. A Itàlia ara fa vergonya de dir-ho, però em considero un home d'esquerrres i un autèntic socialista.**

partit comunista qui ha elaborat un projecte de llei sobre la introducció del bilingüisme a Sardenya. El partit comunista no ha estat cap adversari. Ha passat d'una fase d'indiferència a una fase de suport.

—*En plena onada conservadora a Itàlia, a l'Alguer guanyen les esquerres autòctones...*

—És un senyal de civilització. Durant anys, Sardenya ha estat assenyalada com un exemple negatiu, com una realitat que era sempre l'última en els processos d'evolució i d'emancipació. Aquesta vegada, com a resposta a la crisi, els algueresos i el sards volen participar-hi els primers. Els he vistos protagonistes. Hi ha hagut una campanya electoral amb una participació en massa de la gent. La gent ha dit prou al passat. Volem ser els protagonistes de la nostra història, volem ser els protagonistes de

la nostra ciutat.

—*El vot que ha rebut vostè és interclassista o és un vot de classe treballadora?*

—És un vot que té una base de classe, però és un vot interclassista. Segurament que han votat per nosaltres també grans àrees catòliques. Els catòlics de les parròquies, aquells catòlics que realment creuen en una acció social, han volgut trencar amb els dirigents de la democràcia cristiana, que eren catòlics de conveniència.

—*És cert que va rebre el suport de la jerarquia catòlica?*

—He tingut paraules de suport del bisbe de l'Alguer, que és un bisbe que ve de Càller. Havia treballat a la parròquia de Sant Llucifer, una parròquia popular de la ciutat vella de Càller. M'ha encoratjat. També he tingut paraules d'extraordinària estima i de suport de l'arquebisbe Palmas. És un home del Vaticà que havia estat nunci apostòlic a Llatinoamèrica. Aquests dies ha dit que el cas de Sardenya i de l'Alguer és un exemple a seguir per tot Itàlia.

—*Els ciutadans dels Països Catalans haurien d'anar més a l'Alguer?*

—Segurament. Com més catalans vinguin a l'Alguer, més oportunitats donen als algueresos de reforçar els sentiments que ja tenen. Però encara hi ha una gran distància entre l'Alguer i els Països Catalans. És una llàstima.

—*Una distància excessiva?*

—Segur.

Pere Martí